



מי מה מחדות

הארנבות?



אגדה סינית





הארנבת הזקנה הייתה חכמה מאוד. היא ירבה פעם בין שיחים וחשבה. אך כל הזמן הסתכלה סביב. ארנבות, גם כשחושבות, מביטות תמיד סביב.

"מי הכי חזק ביער?" חשבה הארנבת "כמובן הנמר. הוא האמיץ ביותר. הוא לא מפחד מאף אחד וכולם מפחדים ממנו. גם הדוב מפחד, גם הזאב, גם השועל וגם הארנבות. ומי מפחד מהדוב? הזאב מפחד מהדוב, השועל והארנבות. ומי מפחד מזאב? השועל ושוב הארנבות.



ומי מפחד משועל? רק אנחנו הארנבות. ומי
מפחד מאתנו? אף אחד לא מפחד. אנחנו
המפוחדות ביותר בכל היער."
באותו רגע עורב עף מעל השיחים. הארנבת
הזקנה קפצה הצדה והתחילה לרוץ לאן
שעיניה הובילו אותה. אחר כך עצרה,
הסתכלה אחורה וראתה שזה רק עורב.
"אוי ארנבות, ארנבות" חשבה "אנו מפחדות
מכולם. אפילו עורב מטופש הבהיל אותי. לא!
לא יתכן לחיות כך. אם כך צריך לחיות, מוטב
כבר להתאבד." היא רצה בכל היער, אספה
את הארנבות, עלתה על גדם עץ ואמרה:
"שמעו אותי, ארנבות! אי-אפשר לחיות כך.
אנו המפוחדות ביותר בכל היער. אנו
מפחדות מכל דבר שבעולם. אפילו העורב
המטופש הבהיל אותי. כך לחיות – מוטב
להתאבד. מסכימות?"
הארנבות ישבו ושתקו. רק כל הזמן הביטו
מסביב.

"תראו!" קראה הארנבת הזקנה "הבהלנו את הצפרדעים!
צפרדעים הן עם שמח! כל ערב הן עושות קונצרט גדול ושרות בכל
הקולות.. ומאתנו הן פחדו ומרוב פחד קפצו למים! ה-ה-ה-ה! הן
רצו לטבוע כי הן הפחדניות ביותר! ה-ה-ה-ה!"
וכל הארנבות התחילו לשמוח, להתגאות, לדלג ולצחוק חזק-חזק,
והרבה זמן לא יכלו להירגע. עד כדי כך צחקו שהשפות שלהן
נסדקו מרוב צחוק!
ומאז לכל ארנבת שפה עליונה שסועה.



"אמרו לי עכשיו" המשיכה הארנבת הזקנה "האם ישנו ביניכן אפילו
אחת שלא מפחדת.. אפילו משועל? אני כבר לא מדברת על זאב או
נמר."

אבל אף אחת לא אמרה מילה. שוב כולן שתקו.
"ואולי יש ביניכן אחת שבעצמה הבהילה מישהו אחר? אז ספרי.
את, ארוכת האוזניים, מישהו ברח כבר מפניך?"
כל הארנבות שתקו וארוכת האוזניים רק הסתכלה סביב.
"אז הבה" אמרה הארנבת הזקנה "אנו נעבור דרך כל היער. אם אף
אחד לא יפחד מאתנו, אם אנחנו באמת המפוחדות ביותר בעולם,
אז נלך לביצה ונטביע את עצמנו. באו אחריי."
הארנבות נאנחו והלכו. הלכו וחשבו:
"מה יהיה אם לא נמצא אף אחד, אם אף אחד באמת לא מפחד
מאתנו?"

פתאום כלב קפץ מבין השיחים. הארנבות נרתעו והתחילו לרוץ
חזרה. רצות כמה שרק כוח ברגליים ובראש שלהן הארנבת הזקנה.
"רוצו אחריי!" היא קראה "כולן אחריי! אביא אתכן אל הביצה!
מספיק! נמאס לנו!"

ובקצה הביצה ישבו צפרדעים. כשהארנבות פתאום הופיעו מבין קני
הסוף הצפרדעים, התחילו לקפוץ למים זו אחרי זו. "קפיץ-קפוץ!
קפיץ-קפוץ!" רק מים ניתזו לכל הכיוונים!